

KIS HÍR LAP

KORTYINTOTT A VIZBŐL. (Lásd a 100. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIX. köt. 7. szám. Ara negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil. Megjelen minden vasárnap 16 lapon. 1900. augusztus 12-én.

A HÁROM BOSZORKA.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

AKÉT testvér zavartalanul álmélkodhatott rajta, hogy ezen a fürdőhelyen minduntalan egy-egy boszorka akad az útjába. No, de legalább változatosság is volt a boszorkákban; ahány, annyi féle. Az első, akit Zoltán fedezett föl, meggöngylyedten tipegő szegényes vén anyóka; a második, a Szidikeé, fényes hintóban járó kevély dáma; a harmadik pedig, akit most együtt fedeztek föl... no, erről hirtelenében még nem is tudták, micsoda fajta. Mert mire figyelmesekké lettek rá, már elejükhöz került, csak hátulról láthatták.

Közepes termetű nő-alak volt, nem magas, de nem is éppen alacsony; lehetett kis termetű asszony, de lehetett serdülő leány is. A ruhájáról nem igen lehetett következtetni, hogy melyik. A szoknyája kurta volt, minőt serdülő lányok viselnek; igen, de a fején meg olyan fura régi divatu kalap volt, amely akár annak a százesztendő anyókéknak a fején is már furcsaság számba mehetett volna. Bizony legalább is ötven esztendeje annak, hogy ilyen kalapokat viseltek. El is vészett a »kis boszorka« feje annyira, hogy az arcját még akkor sem lehetett látni, mikor, jobbra vagy balra nézegetve, oldalt fordult. Egész öltözéke általában nagyon egyszerű, majdnem durva kelméből való volt, de tiszta, rendes és leginkább csak ósdi szabásával okozott feltűnést.

Ez a furcsa kis alak a jobb karján egy ugyancsak nagy kosarat cipelt, mely rekeszekre volt osztva s minden rekeszben egy-egy bedugaszolt palack volt látható. A kosár nehéz lehetett, mert láthatólag

erőfeszítésébe került a vivőjének, hogy nagyon meg ne göngylyedjen. De azért szaporán lépegetett, hát mégis jól bírhatta.

Zoltán és Szidike, anélkül, hogy összebészéltek volna, szintén gyorsabban lépegettek és nyomon követték. (Lásd a képet a 100. lapon). Látni akarták, milyen és hová megy. Mivel futni nem akartak, hát mindig csak mögötte haladtak. Egy izben, amint a »kis boszorka« megint oldalt nézett valamire, a szél előlebbentett egy hajfürtöt a nagy kalap alól. Majdnem arany-szőke, szép göndör fürtöske volt.

— Ez fiatal leány, sugta Szidike. Látom a hajáról. Már ugyan miért nevezik hát ezt is boszorkának?

— Hja, hugoskám, a boszorkák nagyon fortélyos teremtések, felelt Zoltán vig évődéssel. Akár fiatal leány alakját is magukra ölthetik, ha azt akarják, hogy az emberek rájuk ne ösmerjenek.

— Ej no, mindig mókázol. Aztán meg, hiszen erre épp most ráismert valaki, hallottuk; de ha azt akarná, hogy ne vegyék észre, nem járna ilyen furcsa ruhában, amilyet más senki sem visel.

— Persze, ti leányok mindig csak a ruhára gondoltok. No, hát meglehet, hogy nem is akar titkolózni és épp azért visel ilyen furcsa ruhát, mert ez a boszorka-divat.

Szidike látta, hogy Zoltánnal nem lehet komolyan beszélni; tehát csak annyit felelt:

— No, hát én most addig megyek a sarkában, míg meg nem tudom, hova viszi azt a kosarat. Majd csak elejébe is kerülök s akkor meglátom.

— Éppenségesen ez az én tervem is, de csak abban az esetben, ha nem csal el

nagyon m...
Még eddig...
az öreg ar...

Erről a...
ras alak f...
csak tágas...
lán diszes...
pén nyitot...
csó vezet...
járt-kelt...
a kezökben...
tartalmát.

— Ó, h...
szólt Szidi...
föl is van...

— Persz...
messze a l...
hozhatják...

— Tal...
azt a forr...

— Meg...
Ni, hiszen...

Csakugy...
felé. Siett...

voltak a...
szét, de m...

a híres...
takarva, f...

s egy csí...
a szivatty...

folyt a gy...
nő egy cs...

tartott poh...
ras kis bo...
osztogató...
fujt és c...
mintha el...

— Lán...
ugye-e? sz...
mérő nő.

nagyon messzire a gyógyforrás tájékáról. Még eddig azon az uton vagyunk, amelyet az öreg anyóka mutatott.

Erről a jó útról nem is tértek le. A kosaras alak folyvást előttük haladt s egyszerre csak tágas térre értek, melynek tulsó oldalán diszes nagy épület emelkedett, a közepén nyitott oszlop-csarnokkal. Néhány lépcső vezetett föl a csarnokba és sok ember járt-kelt ott, föl, le, a legtöbben pohárral a kezökben s kortyonként iszogatva a pohár tartalmát.

— Ó, hisz ez bizonyosan a gyógyforrás, szólt Szidike. Nézd, az épület jobb szárnyán föl is van írva, hogy: »Füüdös«.

— Persze. Ez a gyógytelep. Nincs nagyon messze a lakásunktól, Sáríkat könnyen elhozhatják ide.

— Talán közelebből is megnézhetjük azt a forrást. Nézd, sokan járnak ott.

— Meg is nézzük. Mehet oda mindenki. Ni, hiszen az a kis boszorka is oda megy.

Csakugyan már a lépcsőn haladt fölfelé. Siettek hát utána s mihamar bent voltak a csarnokban. Kíváncsian néztek szét, de nem valami sokat láttak, kivált a híres gyógyforrásból. A kut el volt takarva, föléje szivattyu-szerkezet állítva s egy csinosan öltözött fiatal nő kezelte a szivattyut, melyből zárt üveg-edénybe folyt a gyógyvíz, az üvegből pedig a fiatal nő egy csap forgatásával eresztette az oda tartott poharakba vagy palaczkokba. A kosaras kis boszorka épp oda érkezett a vizet osztogató nő elébe, letette a kosarat, nagyot fújt és egyengette, rázogatta a karját, mintha elzsibbadt volna a kosár súlyától.

— Lám, mégis csak nehéz az a kosár, ugy-e? szólt nyájas mosolylyal a vizet mérő nő. — Hiába vitézkedel, hogy bírod.

— Már pedig bírom, hiszen látja Mariska kisasszony, felelt a kis boszorka. — Meghuzza egy kicsit a karomat, de annak oda sem nézek. Most is leginkább azért fáradtam el, mert nagyon siettem.

— Az ám, mintha megkéstél volna egy kicsit. No, adsza gyorsan a palaczkjaidat, hadd töltsen meg. Csak nincs valami bajtok otthon?

— Dehogy! Hanem a szomszédunk kis fiacskája lett nagy beteg s ott voltam mellette, míg az anyja a patikában járt orvosságért.

— Persze mindjárt előrántanak tégedet, mihelyt valami baj van a kicsinyekkel.

— Miért ne? Bizonyosan velem is sok baj volt, mikor olyan kicsiny voltam.

A kis boszorka ezt oly vidáman és oly kedves, csengő hangon beszélte, hogy Szidike és Zoltán egészen meglepődve hallgatták. Mert ezalatt ők is közelre jöttek és jobbra balra nézelődtek a csarnokban, mintha ez nagyon érdekelné őket, pedig igazában csak arra törekedtek, hogy végre már szembe kerüljenek ezzel a harmadik boszorkával. Ez még most sem sikerült hamarosan, mert a boszorka szorgosan adogatta Mariska kisasszonynak az üres palaczkokat és viszont vette át tőle a megtöltötteket, melyeket berakosgatott a kosár rekeszeibe, miközben persze folyvást hajladozott s az óriás kalap még inkább eltakarta a fejét. Végre azonban megtelt a kosár, a kis boszorka fölegyenesedett és megfordult, megláthatták. S a mint meglátták, alig győzték nézni.

Mert, boszorka nem boszorka: olyan bájos, kedves szép arcot nem sokat lehet látni. Körülbelül tizenöt éves leányka lehetett, olyan finom arcz-vonásokkal, melyek-

hez ugyan sehogy sem illett az a maskara kalap és öltözet; szelid, mosolygós kék szeme, rózsás orczája bizony inkább azt érdemelték volna, hogy tündérének nevezék. Szidikének legelőször is ez volt első gondolata.

— Ó, de szép, de kedves! sugta Zoltánnak. Már ugyan miért mondják...

Ekkor azonban már Mariska kisasszony is észrevette őket s előzékenyen kérdé:

— Talán szintén parancsolnak egy pohár vizet?

— Köszönjük, nem kérünk belőle, felelé Zoltán illedelmesen. Csak szétnézegetünk kissé...

— Bizony jobb is annak, aki csak szétnézeget, mint aki gyógyulásra szorul.

Nyájasan szólt a kisasszony is, de a beszéde csak afféle közönséges beszéd volt. Egészen más-kép hangzott, mikor a kis boszorka szólalt meg, vidáman, majdnem kissé csintalanul, mégis illedelmesen és kedvesen:

— A kisasszonyka és az urfi bizonyosan csak kísérőkül vannak itt, a vizet majd a

beteg fogja inni. Ugy-e? No, akkor mégis csak kóstolják meg a mi híres vizünket, aztán dicsérjék majd fel a betegnek, hogy nem rossz ám, ne féljen tőle. Jó lélekkel tehetik, mert csak-

ugyan nem rossz... Tessék csak megkóstolni, kisasszonyka!

S már nyujtott is egy pohárral Szidikének, aki egészen helyesnek találta a vidám okoskodást, hogy a gyógyviz izéről is hirt kell mondanok Sáríkáknak. Körtintott tehát a vizből (L. a képet a címl.), azután Zoltánnak nyujtotta a poharat.

— Igazán nem rossz... Majd megmondjuk Sáríkáknak.

Ezalatt Mariska kisasszony és a kis boszorka egyébről váltottak szót s a két testvér hallotta.

— Délelőtt kicsibe mult, hogy itt nem ért a grófné, mondá Mariska kisasszony. Alig egy-két perczel az után, hogy távoztál, megjött a kövér lovain.

— Ó, láttam messziről, azért siettem el. Mig azzal a nehéz hintájával ide ért, már a harmadik utczában jártam.

— És most sem tudod?...

... NYOMON KÖVETTÉK. (Lásd a 98. lapon.)

— Nem parancsolta.

Hát én bizony...

— És ha a jó meleg...

A leány kis boru s...

— Ó, p... öreg anyó...

— Majd mondá. Nag...

A leány den mosolyo...

— Ó, kös... sem nehezeb... hozzá.

— Hát s... rat? kérdé...

— Kétsz...

— Nem is kérdezem. Jó öreg anyókám azt parancsolta s azt mondja, nagy oka van rá. Hát én bizony nem is töröm rajta a fejemet.

— És hogy van az öreg anyóka? Örül a jó meleg nyárnak, ugy-e?

A leány derült szép arcán mintha egy kis boru suhant volna át.

— Ó, persze hogy örül, szegény kedves öreg anyókám! Neki ugy volna jó, ha a

nyár örökké tartana. No, de most már sietnem köll, várnak a betegeim.

Némi erőlködéssel fölemelte a kosarat és megindult vele. A lépcsőnél azonban letette, mert, ugy látszik, nem jól igazította a karjára. Zoltán és Szidike, maguk sem igen tudták miért, újra utána mentek s mikor a lépcsőnél megállt, Zoltán hirtelen eltökéléssel oda lépett hozzá

SZAHARÁBAN.

*Szaharában forrón sűt a nap a tóra.
Szerecsen fiuknak jön ám ez kapóra.
Készre fő a hal a tó meleg vizében.
Kifoják és meg is eszik egyvégtében.*

— Majd én segitem vinni a kosarat, mondá. Nagyon nehéz, látom.

A leány meglepődve nézett rá, de szeliden mosolyogva felelé:

— Ó, köszönöm, elbirom magam is. Most sem nehezebb mint máskor. Szokva vagyok hozzá.

— Hát sokszor czipeli ezt a nehéz kosarat? kérdé Szidike.

— Kétszer naponként. És nagyon örü-

lök, hogy tehetem. Aztán meg utközben ugyis egyre könnyebb lesz a kosár.

— Ez már furcsa, jegyzé meg Zoltán. Azt hittem volna, hogy minél tovább huzcol az ember ilyen nehéz terhet, annál sulyosabbnak érzi.

Ezalatt már meg is fogta a kosár szijját, mig a leány a másik oldalról fogta s így ketten vitték, miközben a leány fölvilágosítá Zoltánt:

hez ugyan sehogy sem illett az a maskara kalap és öltözet; szelid, mosolygós kék szeme, rózsás orcája bizony inkább azt érdemelték volna, hogy tündérkének nevezék. Szidikének leg-alább ez volt első gondolata.

— Ó, de szép, de kedves! sugta Zoltánnak. Már ugyan miért mondják...

Ekkor azonban már Mariska kisasszony is észrevette őket s előzékenyen kérde:

— Talán szintén parancsolnak egy pohár vizet?

— Köszönjük, nem kérünk belőle, felelé Zoltán illedelmesen. Csak szétnézegetünk kissé...

— Bizony jobb is annak, aki csak szétnézeget, mint aki gyógyulásra szorul.

Nyájasan szólt a kisasszony is, de a beszéde csak afféle közönséges beszéd volt. Egészen más-kép hangzott, mikor a kis boszorka szólalt... NYOMON KÖVETTÉK. (Lásd a 98. lapon.)

és kedvesen:
— A kisasszonyka és az urfi bizonyosan csak kísérelnek itt, a vizet majd a

beteg fogja inni. Ugy-e? No, akkor mégis csak kóstolják meg a mi híres vizünket, aztán dicsérik majd fel a betegnek, hogy nem rossz ám, ne féljen tőle. Jó lélekkel tehetik, mert csak-ugyan nem rossz... Tessék csak megkóstolni, kisasszonyka!

S már nyújtott is egy pohárral Szidikének, aki egészen helyesnek találta a vidám okoskodást, hogy a gyógyvíz izéről is hirt kell mondanok Sáríkáknak. Kortyintott tehát avizből (L. a képet a cziml.), azután Zoltánnak nyújtotta a poharat.

— Igazán nem rossz... Majd megmondjuk Sáríkáknak.

Ezalatt Mariska kisasszony és a kis boszorka egyébről váltottak szót s a két testvér hallotta.

— Délelőtt kicsibe mult, hogy itt nem ért a grófné, mondá Mariska kisasszony. Alig egy-két percczel az után, hogy távoztál, megjött a kövér lovain.

— Ó, láttam messziről, azért siettem el. Mig azzal a nehéz hintájával ide ért, már a harmadik utcában jártam.

— És most sem tudod?...

— Nem is kérdezem. Jó öreg anyókám azt parancsolta s azt mondja, nagy oka van rá. Hát én bizony nem is töröm rajta a fejemet.

— És hogy van az öreg anyóka? Örül a jó meleg nyárnak, ugy-e?

A leány derült szép arcán mintha egy kis boru suhant volna át.

— Ó, persze hogy örül, szegény kedves öreg anyókám! Neki ugy volna jó, ha a

nyár örökké tartana. No, de most már sietnem köll, várnak a betegek.

Némi erőlködéssel fölemelte a kosarat és megindult vele. A lépcsőnél azonban letette, mert, ugy látszik, nem jól igazította a karjára. Zoltán és Szidike, maguk sem igen tudták miért, újra utána mentek s mikor a lépcsőnél megállt, Zoltán hirtelen eltökéléssel oda lépett hozzá

— Majd én segitem vinni a kosarat, mondá. Nagyon nehéz, látom.

A leány meglepődve nézett rá, de szeliden mosolyogva felelé:

— Ó, köszönöm, elbirom magam is. Most sem nehezebb mint máskor. Szokva vagyok hozzá.

— Hát sokszor czipeli ezt a nehéz kosarat? kérdé Szidike.

— Kétszer naponként. És nagyon örü-

lök, hogy tehetem. Aztán meg utközben ugyis egyre könnyebb lesz a kosár.

— Ez már furcsa, jegyzé meg Zoltán. Azt hittem volna, hogy minél tovább hurczol az ember ilyen nehéz terhet, annál súlyosabbnak érzi.

Ezalatt már meg is fogta a kosár szíj-ját, míg a leány a másik oldalról fogta s így ketten vitték, miközben a leány fölvilágosítá Zoltánt:

— Nagyon természetes az, hogy a kosár lassanként könnyebb lesz. Ezekben az üvegekben, mint látták, gyógyviz van. Sok beteg nem akar, de bizony némelyik nem is bír a forráshoz menni, hanem otthon issza a vizet. Én viszek nekik mindig friss töltést. A teli palaczkot átadom s helyette üres palaczkot veszek át, ez pedig könnyebb.

— Biz' az még ugy is nehéz, vélte Zoltán.

— No, már tavaly is megbirtam, azóta pedig erősödtem. Igaz, hogy az idén több is a dolgom . . . no, de annál jobb. Hanem most már adja a kosarat, urfi. Ó, szinte nem is illik, hogy engedtem . . . nem ilyen urfinak való az, hogy az utcán kosarat czipeljen.

— No bizony! felelt Zoltán vigan. Először is, nem ösmer itt senki. De meg ugy is láthatja, aki akarja, hogy jó kedvemből teszem. Nekem pedig így tetszik, addig van.

— Nagyon köszönöm a szíves jóságát. Igazán jó sort könnyített rajtam. De most már nem lehet tovább. Amott a harmadik háznál be kell mennem, ott adom át az egyik üveget.

— Mi ráérünk, ugy-e Szidike? Elme gyünk addig a házig és vigyázunk a kosárra, míg azt az egy üveget beviszi a betegének.

— De kérem . . . ez már mégis sok volna . . .

— Mondom, ráérünk. Csak vigye be az üveget.

A leány nem vitatta tovább a dolgot, kedves mosolylyal mintegy köszönetet mondott, aztán kivett egy üveget és besietett a házba.

Zoltán és Szidike pedig ott őrizték az utcán a kis boszorka kosarát.

(Folytatása következik.)

ZENE-LECZKE.

»Jól vigyázz, csacsi koma!
Mert most előadom a
Mű-ének szabályait.
Taktusra tanítlak itt.

Énekelni, ugy-e bár,
Azt hiszed, hogy jól tudsz már?
De művész csak ugy lehetsz.
Ha taktusra énekelsz.»

Holló mester magyaráz,
Csacsi koma jól vigyáz
S kivág egy szép áriát —
Egy gyönyörű mű »I—á«-t.

A ROSSZ SZOMSZÉD.

(Képpel a 105. lapon.)

RAVASZUL vigyorogva állt Benczi a kis kapu mögött. Alighanem lesett valakit.

— Ahá! Jól láttam! Amott jön . . . majd ráriasztok.

Az a valaki, aki közeledett, a szomszédék Annuskája volt, mellette pedig kedves kis cziczája sétált. No, hiszen épp erre fájt a foga Benczinek. Nem hogy megegye, hanem hogy megkinozza s ezzel Annuskát megboszantsa.

Régi mulatsága volt ez. Csufolta a kis lányt, mikor ez ölben dédelgette a cziczát. Meg is kergette, meg is dobálta az ártatlan állatot, mikor ez a közös kerítésen mászkált. Miért? Okát bizony nehezen tudta volna adni. Mert ugyan mikor van jó oka a vásott csinynek? Benczi pedig vásott ficzkó volt s így Annuska sehogy sem élhetett vele jó szomszédságban.

De résen is volt ám. Most is már meszsziról megpillantotta a Benczi borzas fejét és mindjárt rosszat gyanított.

— Gyere az ölembe, cziczuskám! Még megdobálna az a vásott Benczi. Ott leskelődik a kis kapunál.

Még kendőjébe is betakarta a cziczát, ugy haladt el az ellenség előtt. Benczi rögtön megkezdte a csufolódást.

— Ó, ó! De kényes jószág lett az a hitvány macska! Ölben kell sétáltatni! Talán fáj a lábacskája?

— Ne legyen rá gondod!

— Pedig van. Ó, nagyon sajnálom szegénykét. Várj csak, majd segíték... én viszem egy darabon.

— Köszönöm. Nem szükséges. Birom magam is.

— Már pedig ha egyszer ugy mondtam, hát ugy lesz.

És már kint is termett Benczi az uton. Annuska futásnak eredt, de nem lehetett reménye, hogy elmeneküljön; Benczi jobban tud futni, eléri és akkor ó!...

El is érte, elejébe került és kaczagva nyult a czicza után. De csak nyult, aztán... ordított és bömbölt a fájdalomtól.

Mert az állat is ösmeri barátait és ellenségeit. A czicza hirtelen belekapott éles karmaival Benczinek a képébe és végig tépte, hogy rögtön elöntötte a vér; jó, hogy a szemét ki nem kaparta.

Benczi hamarjában alig tudta, mit tegyen. Haza futott, hogy anyja segítsen rajta. Betapasztott képpel járt vagy két hétig s alig mert mutatkozni. Annuskának pedig azontul békét hagyott.

RÖFFIKE VISZONTAGSÁGAI, vagy hogyan lett a malaczkából sündisznócska.

(Képpel a 104. lapon.)

I. Fejezet. Virgoncz malaczkák voltak az öreg Posika mama malaczkái. Ugrándoztak, visitoztak, játszadoztak. No, ez rendjén is volt, a fiatalok hadd ficzkándozzanak. Igen ám, de módjával, mert sok a jóból is megárt. Már pedig egyikök, a vásott Röffike, sehogy sem fért a bőrébe, ha egyszer neki rugaszkodott a pajkoskodásnak. Végre már annyira megfélekedett a köteles tiszteletről, hogy bele csimpaszkodott Posika mamának a fülébe és azt ránczigálta. Posika mama persze megharagudott.

— Ejnye, te gézenguz, no megállj! Mindjárt meghuzom én a te füledet!

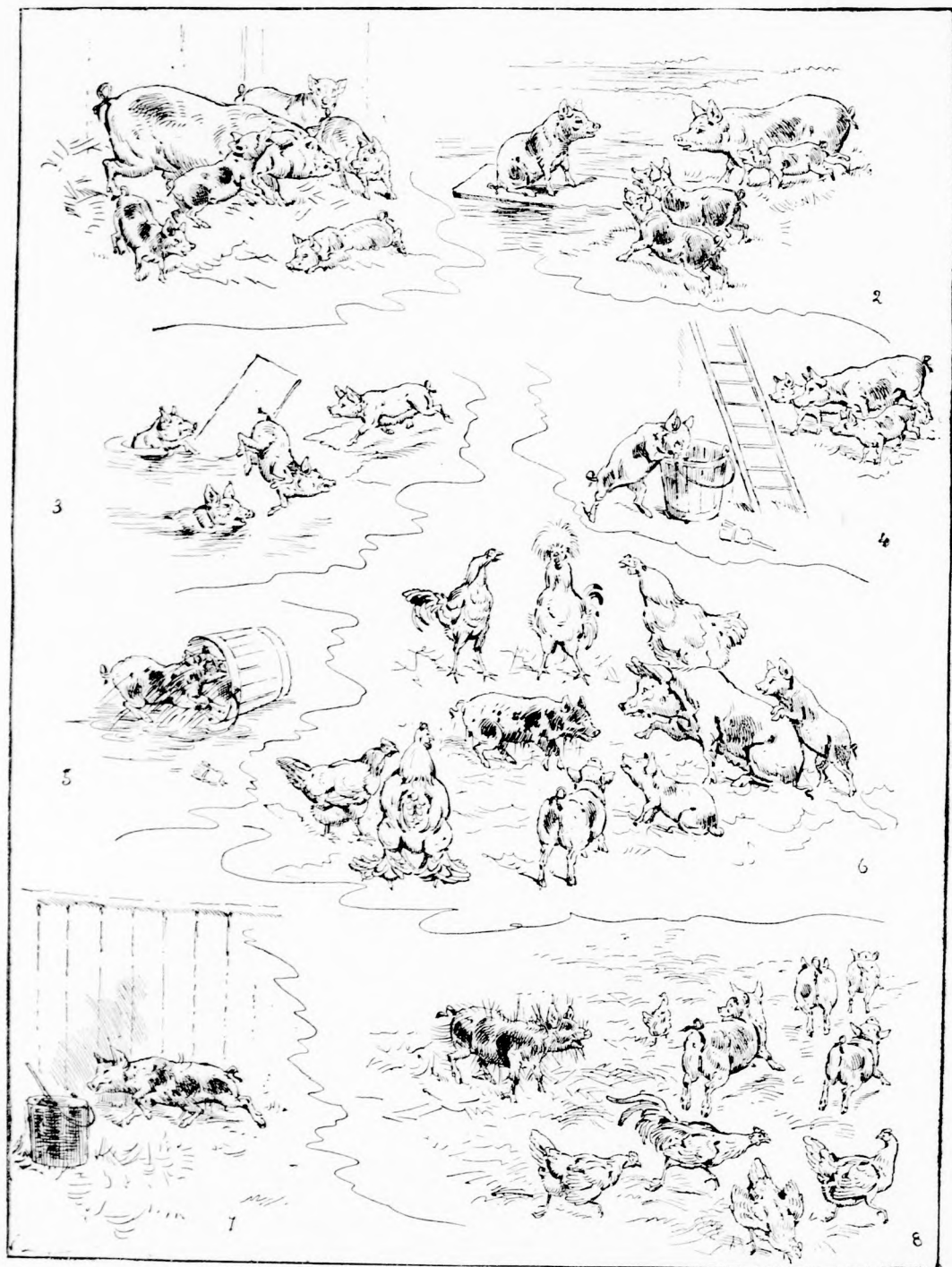
II. Fejezet. A fenyegetést azonban könnyebb volt kimondani, mint végrehajtani. A vásott Röffike elugrott és futásnak eredt. Posika mama a többi jó viseletű malaczkákkal üzőbe vette; végre sarokba is szoritották s ekkor a kis gézenguz arra a szál deszkára huzódott, mely a birka-usztató vizére nyult be.

— Tessék ide utánnam jönni! szolt hetykén.

III. Fejezet. Tudta a semmiházi, mit beszél, mert érezte, hogy inog már csak ő alatta is a deszka. Posika mama nem gondolt erre, hanem így szolt:

— Jó helyre szorultál, te gonosz! Ott biztosan fülön foglak.

Gyorsan indult a deszkára, a jó malaczkák utána. De ó! egyszerre csak nagyot billent a deszka és mindnyájan a vízbe pottyantak. Csak az ármányos Röffike nem, mert ő idején nagyot szökkent és kiugrott a partra, el is iramodott.

RÖFFIKE VISZONTAGSÁGAI. (Lásd a 103. lapon.)

— Ugy-e
 IV. Fejezet
 laczkák ott
 esett bajuk,
 szép nyári
 Röffike már
 ott, a hol m

V. Fejezet
 eszében, hogy
 itt senki, aki
 ben alkalmas
 azért féltik.
 ágaskodott, m
 — No biz
 kiömlik s ma

— Ugy-e, nem fogtak meg, hehehe!

IV. Fejezet. Posika mama és a jó malaczkák ott lubiczkoltak a vízben. No, nem esett bajuk, tudtak uszni, meleg is volt a szép nyári napon. Mialatt kivergődtek, Röffike már messze járt, még pedig éppen ott, a hol nem lett volna szabad járnia:

a kerti falnál, ahol létra volt oda támasztva, a létra mellett pedig csöbör állt, a földön pamacs hevert. Posika mama arra ért oda, hogy Röffike javában kutaszkodott.

— Jösz onnan tüstént? kiáltott. Nem szabad ott járnunk... reggel is elkergettek onnan!

A ROSSZ SZOMSZÉD. (Lásd a 102. lapon)

V. Fejezet. Persze, volt is Röffikének eszében, hogy engedelmeskedjék! Most nincs itt senki, aki elkergetse. Abban a csöbörben alkalmasint valami jó csemege van, azért féltik. Csak hozzá férhetne! De hiába ágaskodott, nem ért le hozzá.

— No bizony! Hát fölboritom, akkor kiömlik s majd fölnyalom a földről.

Ez a jeles terve hamar sikerült: a csöbör felbillent s a benne volt zöldes, sűrű folyadék reá ömlött. Szeme-szája, füle-orra tele lett vele, de jaj! már csöppet sem kívánta kóstolgatni. Borzasztó izü, sűrű, ragadós valami volt az, — bizony nem egyéb, mint zöld festék, melylyel a falat mázolták be. Majd halálra ijedt Röffike.

— Jaj, nem látok! Jaj, nem hallok! Beragadt az orrom, a szám is! Segítség!

VI. Fejezet. Futott most már Posika mamához, hogy ez segítsen. De Posika mama még csak közel sem eresztette magához.

— Hozzám ne jöjj! Máshoz se senkihez, mert pocskékká mázólnál mindenkit! Amit kerestél, megkaptad, csuffá lettél.

Összefutott a sok baromfi és nevetett a csoda láttára.

— Zöld malaczká! No ilyet még nem láttunk! Jaj, de fura, hahaha!

VII. Fejezet. Boszankodott Röffike, hogy nevetnek rajta. Elsompolygott és törte a fejét, mi tevő legyen? Végre diadalmasan rőfögött. Megtalálta már a módját.

— No bizony! Nagyon egyszerű! Letörölöm magamról ezt a csuf festéket. Addig törleszkedem, dörgölözöm a falhoz, míg mind lemállik rólam.

VIII. Fejezet. Meg is tette. Csakhogy, ó, ó! nem ismerte ő annak a tapadós festéknek a tulajdonságát. Nem ment az le róla, hanem amint Röffike a falhoz törleszkedett, hát a sörtéi fölborzolódtak s a ragacos festéktől aztán egyenest maradtak, ugy száradtak össze, mint a tüske. Ő maga ezt nem látta és így annál nagyobb volt a bámulata, mikor, amint újra előkerült, mindenki hanyat-homlok menekült előle, gunyosan kiáltva:

— Jaj, miféle szörnyeteg ez! Óriási sündisznó, tüskés disznó! Jaj, fölspékel, meneküljünk!

Igy lett Röffikéből sündisznócska. Egy hét múltán is nevettek.

A TITOK ÁRA.

— Beszélyke. —

(Képekkel a 108. és 109. lapokon.)

KETTEN vigan nevetgéltek, a harmadik félig tréfásan, félig komolyan duzzogott.

— Nem illik, amit tesztek! Apácska mindig azt mondja, hogy a fiuk mindig udvariasak és figyelmesek legyenek a leányok irányában. No, ti ugyan gyönyörű gavallérok vagytok! Ilyen nagy gimnazista diák létetekre!

Ez bizony kemény támadás volt, de az a két nagy gimnazista diák csökönnyösen megmaradt a nevetgélésnél.

— Ugyan, ugyan, kedves Nellikém! szólt az egyik vidáman. Hát mi panaszod van reánk? Parancsolj, mit tegyünk? Szívesen szolgálunk, ugy-e Sándor?

— Mindenkor hűséges lovagjaid vagyunk, bizonyítá Sándor.

— Ej, ne boszantsatok még ilyen gunyolódással is! felelt Nellike. Mintha nem tudnátok, miről van szó! Tegnap Jenő bent járt a városban és nagy csomagot hozott, de mindjárt elcsukta s hiába kérdeztem, mi van abban a csomagban? Aztán minduntalan össze dugjátok a fejeteket, sugdostok és ha én közeledem, elhallgattok. Már azt ugyan hiába tagadjátok, látom én, hogy töritek valamiben a fejeteket.

— No, ezt nem is tagadjuk. Eltaláltad, szólt Jenő.

— Hát miért nem mondjátok meg nekem is?

— Biz' annak igen alapos oka van, hugocskám, még pedig az, hogy amiben a fejünket törjük, az titok.

— Titok! Hiszen azt ugy is tudom.

De az már előttem is

— Dehó titok, mert mondjuk, a

— Éppe már csak r

— Hm!

dás, hugocs

hogy a ti háromnak

ugyan, de mint harm

— Vagy ném. Pedig

— De m ennyit.

Ezzel n mindjárt f a kertbe.

Nellikét kíváncsiság

hogy a fiu van egy k

hát nem boszantó,

hiszen a r dezősködő

— Nem rajta a f

megvan a nem igen

— Jaj, valami az

hát bizony

— Akk készned,

meglepeté tudod...

De az már csak csunyaság töletek, hogy előttem is titkoljátok.

— Dehogy, dehogy, Nellikém! Azért titok, mert nem mondhatjuk meg. Ha megmondjuk, akkor többé nem titok.

— Éppen ez nem szép eljárás. Nekem már csak megmondhatnátok!

— Hm! Van erre sok régi böles mondás, hugocskám. Egyik például azt mondja, hogy a titok egynek jó, kettőnek szűk, háromnak bő. Hát minket kettőnket szorít ugyan, de vitézül álljuk; ha te is tudnád mint harmadik, akkor már bő volna.

— Vagyis azt hiszitek, hogy kifecsegném. Pedig én tudok ám hallgatni.

— De mi is, Nellikém. Engedj nekünk is ennyit.

Ezzel megint elütötték a dolgot, mert mindjárt fogták a kalapjukat és kísértáltak a kertbe.

Nellikét most még inkább furdalta a kíváncsiság. Annyit hát mégis megtudott, hogy a fiuknak valami titkuk van. Persze, van egy kis igazuk benne, hogy, ha titok, hát nem árulják el. De mégis nagyon boszantó, hogy éppen ő ne tudja. Azaz, hiszen a mama sem tudja, tőle már kérdészködött, de csak azt kapta válaszul:

— Nem tudom, kedvesem. Soh'se törd rajta a fejedet. Az ilyen nagy fiuknak megvan a maguk mulatsága. Másokat az nem igen érdekelhet.

— Jaj, dehogy nem, kedves mama! Olyan valami az, amit éppen én előlem titkolnak, hát bizonyos, hogy engemet érdekel.

— Akkor már éppen nem szabad fűrkészned, kedvesem. Lehet, hogy valami meglepetést terveznek számodra, hiszen tudod... holnaputánra...

Igaz a! Holnapután nagy nap lesz: a Nellike születése napja. Gondolt is Nellike sokat erre a napra, nagy ozsonna lesz, mind eljönnek a játszótársai, leányok, fiúk, még a szomszéd falvakból is. Hát persze, Sándor és Jenő erre a napra terveznek valami meglepetést.

Ez nagyon szép. Nellike nem is gondolt rá többé boszusággal; hanem a kíváncsisága, az még nagyobbra nőtt. Mi lehet az a nagy titok? Mért nem mondják meg neki? Nem olyan kis gyerek már ő, hogy csak a váratlan meglepetésnek tudna örülni. És mert mindig csak erre gondolt, majd kifurta az oldalát a kíváncsiság. Ám a két fiú keményen tartotta magát, nem lehetett tőlük semmit megtudni.

Másnap a mamának sok dolga volt, még pedig éppen a Nellike nagy napjára való készülődéssel. Munkájában pedig folyvást akadályozta a kis Miczike, aki örökké ott csetlett-botlott a mama körül és azt kívánta, hogy a mama ő vele foglalkozzék.

— Nellikém, sugta a mama, csald ki szép szerivel a kicsikét a kertbe s ott mulatgass vele. De jól vigyázz ám reá, tudod, milyen nyughatatlan portéka.

Készséggel megtette Nellike. Hogy is ne, mikor épp az ő vendégsége dolgában fárad a mama. Sikerült is a kicsikét elesalnia a mamától. Aztán vígan futkostak, játszadoztak a nagy kertben.

Amint ott játszadoznak, egyszerre csak megpillantja Sándort és Jenőt, akik szapora léptekkel iparkodtak a kert végében álló kis kerti lak felé.

— Ni, Jenőnek éppen olyan csomag van a kezében, a melyet multkor a városból hozott... Igen... ugyan az... Val-

jon mit akarnak vele...? A kerti lakba mennek...

Csakugyan oda mentek be, miután előbb óvatosan szétnéztek. A bokroktól nem láthatták Nellikét.

— Háttha most megtudhatnám a titkot? gondolá Nellike. Nem igen lephetem meg őket, mert az ajtót bizonyosan magukra zárják... de a kulcslyukon belátok... meg is hallhatom a beszédjüket...

Ezalatt már gyorsan ment is a kerti lak felé, magára hagyva a kis Miczikét. Miért is ne? Hiszen nem eshetik itt a zárt kertben semmi baja.

Láb-ujjhegyen közeledett az ajtóhoz. Szeretett volna hirtelen benyitni, akkor mindent rögtön megtudhat. De ha csukva az ajtó, akkor a kilincs nyikorgása csak elárulja... Jobb lesz ügyesen kilesni a titkot. Bekukucskált a kulcslyukon, de nem sokat látott, a fiúk valahol oldalt álltak. A hangjokat azonban jól hallotta, mert hangosan beszéltek, nem gyanították, hogy valaki leskelődik. Ám a beszédet is csak összefüggéstelenül értette eleinte, mikor pedig már épp érteni kezdte volna, messziről a kis Miczike kezdett kiáltozni:

— Nellite! Nellite!

Jaj, az alkalmatlan kis portéka még elront mindent!

Oda pillantott a kicsike felé, aki piros bogyós galyat tartott a kezében (Lásd a képet a 109. lapon.) s most azt kiáltá:

— Találtam ibiszlit, czelesznét... ez jó, ud-e?

Nellike a kezével intett, hogy jó, csak menjen el, amarra, a ház felé. Ezt Miczike meg is tette és Nellike most már nyugodtan hallgatózhatott.

Nem is tette hiába. Eleinte csodálkozva hallotta, hogy a fiúk összeolvasnak valamit; »hat béká«-t, »hat kigyó«-t emlegetnek, meg más efféle furcsaságot. Egyszerre azonban megértett mindent. Jenő azt mondta: »Jobb lesz vacsora után, mikor már egészen besötétedett.

A röppentyűkkel kezdjük.« — Ahá, tehát tüzi játékot rendeznek a Nellike tiszteletére. Ez az a nagy titok!

Diadalmas képpel osont el az ajtótul. Megtudta a titkot, melyet a fiúk annyira rejtegettek. Kifogott rajtuk, most majd ő bosszantja meg őket. Persze, nem szabad magát elárulnia, hogy megleste őket; de úgy félig-meddig értésökre adja, hogy mindent tud. De jó tréfa lesz!

BEKUKUCKÁLT A KULCS-LYUKON.

Miután ezzel tisztában volt, most már a kis Miczike is eszébe jutott. Körül nézett, de nem látta sehol a kertben.

— Bizonyosan bement és megint ott lábatlankodik a mama körül. Még pironogatást is kapok, hogy nem őriztem jól. No, mindjárt kihozom újra.

Nem hozta biz' azt ki. Amint oda ért a házhoz, nagy csodálkozására csupa ijedt arcokat látott, a cselédek lelkendezve futkostak, a kocsis éppen befogott a kis kocsiba.

— Hova megy, János? Kit visz? kérde Nellike.

— Nem viszek senkit, hanem a doktorért sietek.

— A doktorért? Hát ki betegedett meg?

— A kis Miczike kisasszonyka.

Miczike? No, ez már csak nem lehet. Hiszen az imént együtt jártak a kertben, semmi baja sem volt.

De mégis csak aggódva sietett be. Hát valóban a kicsike ágya körül forgolódott mindenki, főképp a mama, aki midőn Nellikét megpillantotta, keményen, haragosan szólt:

— Reád nincs itt most szükség. Menj a szemem elől, gondatlan rossz gyermek!

Nellike hüledezett, bámult, de nem értette. Miért haragszik reá a mama? Mit vétett? Hiszen ő csak nem oka, hogy a kicsike megbetegedett? Aggódva, nyugtalankodva várta, hogy megtudja, hol a hiba. De senki sem törődött most vele. Megjött az orvos, annak a rendeleteit

kellett gyorsan teljesíteni.

Végre aztán mégis csak rá került a sor, mikor a doktor már eltávozott, azzal a biztatással, hogy a kicsike »ki fog lábolni a mérgezésből, de bizony meg-sinyli egy-két hétig.« A mama előhívta Nellikét s egy piros bogyós ágat mutatva neki, szigoruan kérde:

— Szerencsétlen gyermek, hogyan engedhetted, hogy Miczike ebből a mérges vad bogyóból egyék?

Nellike ráismert az ágra, melyet Miczike messziről mutatott neki. S a mama folytatta:

— És azt mondja szegényke, hogy mutatta neked, te pedig ráhagyta, hogy az jó, csak egye meg. Vallj meg mindent, hogyan és mikép lehetett ez?

Nem volt itt menekülés, meg kellett mindent vallani. Azután... ó!

Elmaradt az a tüzi játék, mert elmaradt

... PIROS BOGYÓS GALYAT TARTOTT
A KEZÉBEN. (Lásd a 108. lapon.)

minden vendégség és ünnepség, de még minden ajándék is a Nellike születése napján. Nagyon szomorú nap lett ebből a napból, mely olyan nagy napnak készült. A mama a kis beteg mellett őrködött, a fiuk kedvetlenül sétáltak ki a mezőre, Nellike pedig egymagában busult a szobájában, mert a már meghívott vendégek izenetet kaptak, hogy ne jöjjenek, beteg van a háznál.

Sokszor gondol Nellike sóhajtva rá, mily kár volt előre megtudni azt a titkot. Hajh! De nagyon nagy volt az ára!

A SOKSZI ESETE.

— Elmondja *Fekete bácsi*. —

ASOKSZI, az egy tudós urfi. Tud két lábon állni, »Hopp!« szóra ugrani és ha azt kérdezik tőle: »hogya beszél a kutya?«, merész néhány hangot adni, amit közönségesen ugatásnak szoktunk nevezni.

Van is böcsülete e nevezetes tudományaiért. Külön e czélra készített, pokróczczal bélelt kosárban alszik és heverész az előszobában, míg az a mogorva tudatlan Vidor, aki csupán a birkák és sertések megkergetésében leli gyönyörűségét, esőben, hóban, fagyban az udvaron tanyáz. Ebédnél a Sokszí felugorhat a székre és Pista, Béla. Ella mind dug neki titokban valami jó falatot, sőt a papa megengedi a csontok gyűjtését is a Sokszí számára. Ellenben Vidort a konyhára utasítják.

— Menjen a konyhára, mondja Béla.

— Persze! feleli Ella.

Még a hizelgéssel sem boldogul Vidor. Mert ha valaki székének neki dörzsölődik, hát biz' ő a hatalmas termetével a feldöntés veszélyébe hozza és persze haragos szóval, ha ugyan nem ütessel kergetik el.

Világos, hogy Vidor nem jó szemmel nézte a kis kegyenczet, aki fél fogára is kevés lett volna. Azért csak elviselte volna sorsát és beérte volna azzal, hogy mélységesen megvesse a kegyenczet. De azt már mégsem tudta eltűrni, hogy ez a naplopó kegyencz őt vakmerően megugassa, ember és állat jelenlétében. Néhányszor már ráfordult, de a Sokszinak mindig akadt védője.

Reggel, mikor felébrednek a gyerekek, a Sokszinál látogatást tesznek, hogy feleletet kapjanak arra az örökös kérdésre: »hogya ugat a kutya?« Béla minap még a mosdás elől is megugrott, annyira vágyakodott utána. De hiába kérdezte, a Sokszí nem felelt, csak fekiüdt mogorván a kosárban. És, uramfia! piros foltok láthatók a kosárban.

— A Sokszí véres! rohan be Béla a vész-
hírral.

Csakhamar kint van Pista is, Ella is és megvizsgálják.

— Három helyen van megmarva! jelenti ki Pista.

— Ezt nem tehetted más, mint az a csuf Vidor! mondja méltatlankodva Béla.

— Igen, az a csuf gonosz Vidor! egészíti ki Ella!

— Meg kell verni! adja ki a jelszót Béla, amit helyesel Pista is, Ella is.

— Meg kell verni! Meg kell verni!

De a zajra bejön a mama, ki megtudván a történeteket, azt ajánlja, hogy ne kössenek bele a Vidorba, mert az goromba ficzkó; büntetessék azzal, hogy ne kapjon enni.

— Jól van! Ne kapjon enni! Se reggelit, se ebédet, se vacsorát, kiáltja elkeseredetten Béla.

Mindjárt ki is rohan a szakácsnéhoz.

— Szakácsné, ne adjon a Vidornak se reggelit, se ebédet, se vacsorát. Megmarta a Sokszi!

— Szörnyűség! No, majd koplal büntetésül, adja a megnyugtató választ a szakácsné.

— Aranyos Sokszim! mondja Ella. Majd adok czukros kenyeret.

— Kihozom én az egész szelenczét és mind neki adjuk szegénynek, készségekedt Pista.

— Nem eszi még a czukros kenyeret sem! mondja szomoruan mind a három. Szegény Sokszi! Drága Sokszi! Aranyos Sokszi!

— De hát mit is marakodik mindig? mondja a mama, a nagy bajban sem feledve az igazságot.

— Ó! Sokszi nem marakszik! menté Béla.

— No, ami igaz, igaz, vallotta meg Pista. Nagyon rákapott, hogy mindennek és mindenkinek neki ront.

Az igazságnak illetően kiderülése azonban Ella előtt nem rontotta le a Sokszi mártiromságát. Gyöngéden megsimogatta és így vigasztalta:

— Azért te mégis aranyos vagy. Sokszi!

Odakint a szakácsné dorgálja a Vidort:

— Ugy-e?! Mért haraptad meg?! Most nem kapsz sem reggelit, sem ebédet, sem vacsorát Hát jobb így?

Egy-két óra mulva azonban a Sokszi megint egészen jól tudta, hogyan ugat a kutya, tudott két lábon állni és »Hopp!« szóra ugrani. Adott is neki Béla jó kis-könyvet, hadd örüljön a mamája! Ugatásból: kitünő! kaparásból: kitünő; két lábon állásból: kitünő. Csak az ugrásból kapott jelest, hogy ne legyen jobb bizonyítványa, mint neki magának.

A Vidor úgy dél felé igen elégtelen nyalogatta a száját, a miből azt gyanitom, hogy a szakácsné nem egészen pontosan tartotta meg a szavát.

Azt is gyanitom, hogy a kényes Sokszi jövőre békét hagy Vidornak.

BETŰ-REJTVÉNYEK.

Œ!

Z

Kedd 7 os

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„**Jánoska.** — **Az arany gyűrű.** — **A paradicsom.**“

Elbeszélések. Az ifjuság számára írta Benedekné Indai Etelka; számos képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIX. köt. 5-ik számában közölt rejtett név megfejtése:

Sárospatak.

Helyesen fejtették meg: Kovách Béla, Rácz Margit és testvérei, Kratochvíl Károly, Biró Jolán, Gyá. fás Erzsike, Leipniker Jolánka és Mátyás, Fuchs Janka, Bogyó István, Rozsnyay Sárka és Ltlike, Engelmann Henrik, Gotlieb György, Náray Eduska (A leveled csinoságára több gondot köll forditanod. Tépett, rojtos szélű papírosra írni nem illik. Ollóval szép rendesre körülnyírni a papírost nem nehéz dolog. Aki figyelmeztetés után is vét e szabály ellen, annak levelét nem veszem figyelembe. Tőled is tehát jövőre rendes, gondos levelet várok. *F. b.*), Geszner Olga, báró Vay László, Mäder Helvig és Emma, Hollós László, Badies Gizella, Lengyel Margit és Kálmán, Kövesi Jenő, Jörg Mariska, Brust Ilonka, Gáldonyi László, Fekete Kálmán, Milhófer Frida, Kazy Livia, Magyar Szeréna, Boros Margit, Ehrenfeld Irén és Sárka, Kovács Mariska, Rutkai Sándor, Ferenczi

Margit, Adler Sarolta és Rudolf, Szontágh Antónia és Kató, Csomák Róza, Zoltán Margit, Beke Bertó és Gyula, Hirschfeld Irén, (Persze, hogy szívesen vettem csinos, rendes levélkédet! *F. b.*). Maruska Boriska, Thaly Florence, Kiss Margit, Jurenák Gizi, Sinkovits Clarisse, Herrman Imre, Herzog Dóra és Vilma, Veszter Ilonka, Morvay Nausikaa és Stanczi, Friedmann Ernő József, Jákó Margit, Goldhammer Ilonka, Nebenzáhl testvérek, Negro Berta és Mariska, Róth Sándor, Furman Lilike, Forster Jolánka, Pap Lilike, Molnár László, Herczl Margit és Jenő, Czira Aranka, Berg testvérek, Kummerer Paula, Péterfy Vilma, Komlós Andor és Tibor, Máj Katicza, Ilonka és Ferike, Materny Rózsika és Margit, Endreffy Jenny, Veress Gizi és Józsi, Caprez Bódi (A saját írásod? *F. b.*). Jantsis Joli, Tibor és Bandi, Veisz Katicza, Kazy Péter, Csanak Géza, Grosz Jenő és Béla, Várady testvérek, Kovács Ferencz, Mezey Bella és Andor, Asztalos Károly, Schön Annuska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténtén, nyertes lett *Ferenczi Margit, Székely-Udvarhelyt*, kinek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi*, fordította *Móka bácsi*, hat színnyomatu képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LIX. köt. 4-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Máj Katicza, Ilona és Feri, Kálmán Margit, Materny Róza és Margit, Adamecz Irén, Gräber Vilma.

— Olvassátok! —

*

Forgó bácsi tíz parancsolata.

1. *Leveled papirosa sima szélü legyen és tiszta.*
2. *Irkából tépett papirosra levelet ne írj.*
3. *Levelet be ne porozz, be ne poczázz.*
4. *Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.*
5. *Ami a szerkesztőnek szól (közlés, megfejtés, gyűjtés), azt ne küldjed a kiadó-hivatalba.*
6. *Ami pedig a kiadó-hivatalnak szól (előfizetés, elmaradt számok végetti felszólalás, bekötőtáblák, régi számok vagy kötetek megrendelése) azzal ne fordulj a szerkesztőhöz.*
7. *Leveled papirosa ne legyen rikoltó színü, se illatos.*
8. *Csak fekete tentát használj írásra.*
9. *Ismeretlen s csakis családi körben járatos bevezető nevet ne használj.*

10. *A szerkesztőségbe intézett levél állandó czime legyen: Forgó bácsinak, a „Kis Lap“ szerkesztőjének.*

Aki e tíz parancsolat ellen vét: magára vessen, ha levelét nem veszem figyelembe, vagy ha levele más iratok közé vegyülvén, elkallódik.

F. b.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mihalik Ádám. Intézkedtünk, hogy a kiadó-hivatal a kívánt példányokat megküldje. Eddig már talán kézhez is jutottak. — **Koós Meczike.** A magyarázat teljesen kielégítő, persze egyelőre. A nagy-mamának biz nagyon igaza van, hogy nem szereti, ha összetintázod az ujjaidat; én meg a tinta-poczás levelet nem szeretem, pedig hát ez a veszedelem is fenyegetne, ugy-e? No de csak a kezdet jár ilyen bajokkal; lassacskán, kivált ha iparkodol, majd tudni fogsz bánni azzal a veszedelmes tintával és akkor majd kapok tőled szép rendesen megírt levelet. — **Oszkár bácsi.** Megkaptuk, besoroztuk s gondoskodunk hozzájuk való rajzokról, miként az előbbieknél. — **Herzog Dóra és Vilma.** Aki nem találja nevét a megfejtők jegyzékében, tudhatja, hogy megfejtése vagy egyáltalán nem érkezett hozzám, vagy annyira elkésett, hogy többé nem volt a jegyzékbe bevehető. — **Milhofer Frida.** Szívesen fogom venni az őszre ígért látogatást. Köszönetre azonban semmi érdemem, mert a jutalmat a kedvező szerencse juttatta neked. Ám, hogy örömed telt benne, annak meg én örvendek. — **Kálmán Margit.** Legközelebbi soraidban, remélem, már arról fogsz hírt adni, hogy föllábadtál a betegségből. — **Stern Jolán.** A rejtvény szerkesztője és beküldője, nagyon természetesen, nem foglalhat helyet a megfejtők sorában, mert hiszen aki készítette a rejtvényt, annak nem érdeme és nem kerül fejtörésébe a megfejtés. — **Czira Aranka.** Mivel őszintén megírtad, ezzel természetesen jogot is váltottál rá, hogy ne vegyem nagyon szigoruan a dolgot. Különben is a kezdő persze rászorul eleinte egy kis utbaigazításra, míg megtanulja a rejtvények megfejtésének fortélyait. Ezt a gyakorlatot rövid idő alatt megszerzed s akkor majd egymagad is boldogulsz. — **Thaly Florence.** Te is olvasd el figyelmesen a *Forgó bácsi 10 parancsolatját*, annak egyik pontjában megtalálod azt az utasítást, hogy a lap *küldésére* vonatkozó kívánságok a *kiadó* hivatalhoz intézendők. Soraidat egyébiránt átadtam a kiadó hivatalnak. — **Engel Livia.** Valjon mit gondoltál, mikor azt írtad, hogy ne haragudjam, amiért a rejtvény megfejtését beküldöd? Hiszen azért közlöm a rejtvényt, hogy megfejtsétek és annál jobban szeretem, minél többen küldtök be megfejtést, mert ezt az érdeklődés jelének veszem. — *Több levélről a jövőszámban.*